Onagy Zoltán

Katasztrófaszezon

"Únyból. Hahó! Elaludtál? Nem szoktál."

"Elegem van a hangpostádból! Mindig ez a rohadt hangposta!"

"Új hír, nem hagyhatom anyámnál Gazskót, mert apám influenzás. Kiakadok ezen, hogy influenzás. Tudja, hogy járvány lesz, tudja, hogy ott a körzeti orvosnál az ingyenes injekció, erre baszik beoltatni magát, amikor anyámat viszi, hogy megkapja, mint évek óta mindig, mert anyám sose betegszik le, apám meg körülbelül halálán van, elképesztően tud szenvedni. Csak az egyik szemét nyitotta üdvözlésül, azt is félig."

"Nem akadtam ki, és nem vesztünk össze, pedig minden okom meg volna rá."

"Mondjam? Ne mondjam?"

"Mondom, ha akarom."

"Ébredj már!"

"A földkereken egyedül te vagy képes kiakasztani."

"Apám úgy gondolja, én meg te, mi ketten vagyunk a felelősök az influenzája miatt, mert még tavaly is megitta reggelente a deci, saját főzésű szilvájá, törkölyét, ami megóvta a jégesőtől is, nem csak a vírusoktól, de mi letiltattuk a pesti orvossal az alkoholról. A körzeti orvos, Tóthlaci bácsi, sose tett volna ekkora marhaságot, mondja, nem szolgáltatja ki szegény, meggyötört öregembert az elemeknek. Na, persze, együtt ittak vagy húsz évig."

"Jót nevettünk anyámmal. Az öregből hiányzik a betegségtudat, és hozza az örök férfi hülye formáját: másban keresi a hibát."

"Gaskó tegnap elhagyta a kesztyűjét, a madzaggal a nyakába kötött, a dzseki karján átvezetett madzag ellenére sikerült neki, kiengedtem fél órára szánkózni a kisdombra a szomszéd kislánnyal, Margit unokahúgával, az ablakból figyeltem őket. Reggel keressük a kesztyűt, látom a szemén, borzasztóan gondolkodik, mit mondjon, ki a hibás. A három éves férfi. Három év, meg egy negyed."

"Amíg a nő szereti a hülye férfit, nem gondolkodik, csak bámul, minek nyomja a férfi a hülyeségeit a hülye, zárt férfirendszeréből, addig nincs hiba. A dolog akkor válik teherré, miután többé nincs értelmes

magyarázata, miért is kellene elviselnie a nyilvánvaló hazugságot. Mert ezek önmentő hazugságok, nem egyéb."

"Miért nincs olyan párom, aki, ha szükség van rá, áll a vártán tettrekészen? Miért foglalod a helyét, he?!"

"Nehogy válaszolj!"

"Reggelizünk Gaskóval, rakok be teát, viszek valami kaját a gyereknek, és nincs más megoldás, utazik velem. Óvodába nem megy. Lemondtam a hetet már szombaton, ahogy illik. Időm se lenne átbumlizni a reggeli csúcsban a Dunán, meg vissza. Marad a lányoknál, én meg lepörgetem a tárgyalást. Remélem, simán megy minden. Milyen jó volna, ha ilyen esetben az apjára bízhatnám, nem kellene ezen a szar úton magammal rángatni, borítani a megszokást. A bérszámfejtő lányok meghülyítik ma is."

"A hó elviselhető, a köd kevésbé. Ködben nem látod, ha idióta jön szemből, ha vak idióta tolja hátulról a kocsiba az orrát, vág ki eléd a mellékútról. Várnék, de nem várhatok, amíg ritkul, felszáll, legalább másfél óra út, tízre készen kell álljak a tárgyalásra. Indulunk."

"Kapd bé!"

*

"Ég nálatok a nagyszobában a villany. Gondoltam, bekukkantok, megkérdezem, mi van, mi volna, ha Gazsit nem cibálom Pestre, nálad hagyom az apa felügyeleti jogán, délután jövök érte. Mennyivel egyszerűbb volna az élet."

"Vicceltem. Viccelek. Tudom, hogy Marával kellene előbb megbeszélni. De Mara sose tudhatja meg, hogy gyereked van tőlem, belehalnék a szégyenbe. Ez az egy biztos. Jól nézünk ki mi ketten, meg a jövő, ha ez az egyetlen dolog stabil a perspektívában. Indulunk. Ne haragudj, nem akartam *Marázni*. Jövök később. Ha alszol, aludj jól, ha dolgozol, jó munkát!"

*

"A csapda – 1.

Sorompó. Választhatnám a Telki, Perbál, Budakeszi sávot, ami normál viszonyok közt Bp., és Zugligeten át szépen aláeresztem a kocsit a városra a Lánchídig, át és le a Petőfire, hopp, megérkeztem. De az alsóbbrendű út keskeny, az erdő fái megtartják a ködöt, a jeges taknyot, bolond autóst nehezebb elkerülni, bolond elől hajolni el, mint a sztrádán. Körbe megyek, az M1-en."

"*A csapda – 2.*

Enyhén skizofrén az óvatos vezető, ha ketten van. Ha gyerekkel van ketten, aki minden döntése következményét ugyanúgy viseli, mintha benne volna a döntéshozataban. Persze magyarázatot találok rá. Perbál felé hó az úton, alatta jég lehet. A sztrádát lepucolták, nyilván. A sztráda fölött könnyebben felszakad a köd. Előbb megbontja nap, belekap a szél, nagyobbak a terek, látható a közeledő barom, nagyobb ívben elugorhatok előle, nincs szakadék karnyújtásnyira."

"*A csapda – 3.*

Nehéz ügylet. A barom itt is barom, ott is barom. Ha ott siet, itt is siet. A barom mindig nagyobb autóval repeszt, mert "nagy vas" jobban tart, sérthetetlennek tudja magát, és mindenkinek kuss, aki neki útban. A sztrádán, ha siet, nagyon siet. Csupa kettősség. Mégis ezt választom. Aki választ, benne a tévedés kockázata, tévedhet. Aki kivár, aki ezer százalékra hajt, el se indul, otthon ül a fenekén. Aki nem kockáztat, aki kivárja a napsütést, kivárja a tavaszt, szentszűzmária, hogy lekési az időpontot, kapja, ami marad, ami jut."

"*A csapda – 4.*

Az előzőről lemaradt: Ha nem kockáztatok (amikor kockáztattam), te se volnál, Gazsi se volna. Ennél sűrűbb a köd nem lehet a hegyi úton se a köd, mint a sztádán, rohadna meg. Ötven méterre látni a féklámpa vörösét, harmincra, hogy mi veszi körül, sáros teherautó, netán fehér sárvédő. De – számolom nyugodtan – az út fele mögöttem, időben jól állok. Beérünk, időm is marad."

"*A csapda – 5.*

Valami gebasz, és álló kocsisor. Az út mentén pólóban futkosnak, vita, egy kocsi félfejen, féllábon a töltésen, félig a sárban, félig a hóban. Eddig minden rendben, minden jó. Gazsi hátul alszik. Nem írok többet. A helyszínelők átengedik a sort. Kedd van, *keddünk van*, délutánra legyél ott, ne várjam hiába a délután, ne loholjak haza Gaskóval hiába. Nehéz, hosszú napja lesz szegénykémnek. Igyekszem gyorsan végezni az irodában, aztán repülök haza haza. A havat, ha megmarad, eltolhatnád a kapu elől, ne fagyjon össze, tegnap nem maradt időm. Mindig csak az idő, az idő. Ne felejtsd el felcsavarni a fűtést, ha megérkeztél, mert visszavettem, legyen jó meleg a gyereknek, mire jövünk. Meg nekünk."